



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1090/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јована Петковић, Бранисављевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о., ..., чији је пуномоћник Драган Бандо, адвокат из ..., ради утврђења, поништаја решења и реинтеграције, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1497/23 од 20.04.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1497/23 од 20.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1497/23 од 20.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1002/16 од 27.02.2020. године, исправљена решењем тог суда од 24.09.2020. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи решење туженог о престанку радног односа запосленог на одређено време од 30.06.2013. године, којим је тужиоцу престао радни однос 30.06.2013. године, као незаконито; да се утврди да је радни однос који је заснован код туженог као радни однос на одређено време по уговору о раду бр. .../... од 01.01.2012. године преображен у радни однос на неодређено време почев од 11.01.2013. године; да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да му призна сва права из радног односа радника на неодређено време, почев од 11.01.2013. године па надаље; одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка; обавезан тужилац да туженом накнади парничне трошкове од 150.700,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка није определио по основу и висини.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је целу 2012. годину радио код туженог по пет сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време на радном месту "комисионар I", а у 2013. години до 30.06.2013. године по два закључена уговора о раду на одређено време на радном месту "евидентичар робе у магацину". Послови наведених радних места имају неке сличности, али се по својој суштини квалитативно разликују. Послови радног места на коме је тужилац био ангажован 2012. године подразумевају операције припреме робе, док послови радног места на коме је радио 2013. године подразумевају више магацинских операција и обухватају евиденцију улаза и излаза робе путем бар-код читача. Последњи уговор о раду тужилац је закључио 01.04.2013. године, за период док траје потреба за пословима, најдуже до 30.06.2013. године, када му је решењем чији се поништај тражи отказан уговор о раду због престанка потребе за ангажовањем и истека уговором предвиђеног времена. Тужилац је у извршавању радних обавеза посао обављао у пословним просторијама "ВВ" ..., као клијента туженог по закљученом уговору о пружању услуга од 27.12.2011. године. По овом уговору тужени, давалац услуга се обавезао да клијенту пружа услуге уступањем запосленог особља, са правом клијента на одабир лица која ће вршити услуге.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, нижестепени судови су закључили да су послови радних места које је тужилац обављао 2012., односно 2013. године, различити послови у погледу места рада, алата и одговорности, те да се нису стекли услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време по члану 37. Закона о раду. Пошто је отказ уговора о раду уследио због истека уговореног времена, одбијени су захтеви за поништај решења о престанку радног односа и враћање тужиоца на рад, на основу одредби чланова 175. и 191. став 1. Закона о раду.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили постављени тужбени захтев.

Послови радних места за које је тужилац закључио уговоре о раду на одређено време у току 2012. године садржински су различити од послова радног места за које је закључио уговоре о раду у току 2013. године, па наводи ревизије да су послови које је тужилац у суштини обављао и уговорена зарада све време била идентични не доводе у сумњу правилност утврђења ове битне чињенице. Ни наводи ревизије везани за начин радног ангажовања тужиоца код привредног друштва "ВВ" д.о.о. ..., у складу са закљученим уговором о пружању услуга између тог привредног друштва и туженог

27.12.2011. године, не доводе у сумњу правилност закључка да правна форма радног ангажовања није злоупотребљена. Наиме, по утврђеним чињеницама уговором о пружању услуга тужени се обавезао да „ВВ“ д.о.о. ..., као клијенту уступи особље према његовом одабиру, тужени је након закључења тог уговора са тужиоцем закључио више уговора о раду на одређено време, па је без сумње реч о пословима који су квалитативно били у то време одређени одредбом члана 37. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 54/09). По овој одредби радни однос заснива се за време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично, за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци.

Пошто је у конкретном случају потреба за радним ангажовањем тужиоца била условљена захтевима и потребама клијентима из закљученог уговора о пружању услуга од 27.12.2011. године, тужени је закључењем уговора о раду на одређено време обезбедио клијенту особље. Стога, тужени је поступио у складу са одредбом члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду када је због престанка потребе отказао тужиоцу уговор о раду, па је суд правилно одбио његов захтев за поништај решења и за реинтеграцију постављен у смислу одредбе члана 191. став 1. тог Закона.

О трошковима поступка одлучено је у складу са одредбама чланова 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке овог суда, тужени по члану 163. став 2. ЗПП није поставио опредељен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**